

[Johan Nielsen.]

afgørelser, der burde være truffet i dette høje ting, som ingen skal være ved siden af og ingen skal være over.

Den udvikling, vi oplever i dag, hvor alting går med stormskridt, gælder også Færøerne. Den gælder også det færøske fiskeri. I mellemkrigsårene; da jeg selv var fisker, kunne et skib holde i 100 år. I dag er et skib, som er 10 år gammelt, håbløst umoderne, og derfor er vi nødt til at forny vor fiskerflåde ustandselig. Og lad mig lige understrege, at vi kommer ikke med tiggerpose. Vi beder bare om at få de rimelige lån, som vi for tiden faktisk kun kan få i Danmark.

Lad mig også nævne, at vi har i høj grad mangel på industri på Færøerne. Da jeg for mere end et kvart århundrede siden gik på studenterkursus, havde vi et fag, som hed erhvervsgeografi, og dér lærte vi, at Danmark var et landbrugsland, og det kunne aldrig nogen sinde blive et industriland, for man manglede alle råstoffer. I dag er Danmark også et industriland, og jeg håber også, at vi på Færøerne kan blive et industriland. Vi har nemlig et stort problem med de fiskere, som er blevet for gamle til at kunne tåle det intensive arbejde om bord på de fiskerskibe, der ligger oppe i Nordatlanten hele året rundt. De har ikke nået folkepensionsalderen, når de kommer hjem igen, og hvis de er fra de små bygder, ja, så går de reverenter talt og halvsulter, for det er ikke muligt at få nogen hjælp. Visse steder på Færøerne har vi en meget stor arbejdsløshed, og vi har ingen arbejdsløshedsunderstøttelse. Nogle har af og til søgt herved for at få arbejde, og de synes, at forholdene hernede er ideelle. Men jeg mener, at når man ikke kan tage fra Jylland til København for at arbejde, så er det for meget at kræve, at færingerne skal tage helt fra Færøerne og herved for at søge arbejde.

Må jeg også nævne, at vi har et problem med hensyn til statshospitalet, som vi havde set hen til skulle blive udbygget, så vi kunne tage vore sindslidende hjem og give dem den behandling, som de faktisk kun kan få på Færøerne, idet mange af dem på grund af sprogvanskeligheder føler sig sat uden for det danske samfund, hvor de nu skal behandles. Det blev standset under den forrige regering til stor smerte for mig personligt.

Lad mig også nævne, at vi meget gerne

ser vor specialskole hurtigt udbygget. Jeg har selv været nødt til at gå i eksil, fordi jeg havde et barn, som skulle have særundervisning, så jeg ved, hvor tampen brænder. Jeg ved, hvad det må koste de forældre, der har været nødt til at sende deres børn helt herved, fordi de ikke har kunnet komme i skole derhjemme på Færøerne.

Lad mig videre nævne forbindelsen mellem Danmark og Færøerne. Vi har en flyveplads på Vågø — eller Vagar, som man siger ude i Kastrup. Jeg gad vide, hvad de andre byer hedder i virkeligheden, når man så dårligt kan udtale navnet på en færøsk ø. Vi har en flyveplads dér, som er meget dårlig, og der skete for godt et års tid siden en meget tragisk ulykke deroppe, som efter hvad alle sagkyndige siger kunne have været undgået, hvis vi havde haft en flyveplads på østsiden af Færøerne.

En ting til: vi færinger undrer os over, at det skal koste næsten lige så meget at flyve fra København til Færøerne, som det koster at flyve fra København til New York, men der er så meget, som vi småfolk ikke kan forstå. Vi lever i en tid, hvor man gør alt for at få turister; måske er man ikke så turistminded på Færøerne, som man er andre steder, men en af grundene er i hvert tilfælde den, at forbindelsen mellem Danmark og Færøerne er så dårlig. Jeg undrer mig over, at vi ikke kan have et skib, som sejler mellem København og Færøerne med en turistklasse, som er så billig, at almindelige folk kan rejse en tur derop. Jeg ved, at hvis forbindelsen mellem Danmark og Færøerne skal fortsætte — og det ser jeg meget gerne for Færøernes skyld, men også for Danmarks skyld — så er det nødvendigt, at vi får lejlighed til at komme mere i kontakt med hinanden, end vi gør.

Til sidst vil jeg sige, at personlig er jeg meget glad for, at vi på Færøerne fik den galgenfrist med hensyn til fællesmarkedet.

Axel Ivan Pedersen: Af de problemer, vi har i det danske samfund, og som folketinget må tage stilling til, ikke alene ud fra en økonomisk vurdering, men også ud fra rent menneskelige hensyn, indtager nogle naturligvis en mere central plads i debatten end andre, vel nok ud fra personlige vurderinger, der måske mere er dikteret af personlige erfaringer eller økonomiske betragt-